

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 33-a după Rusalii

Sfântul Teofan Zăvorâtul

Dată că au venit din nou săptămânile pregătitoare pentru Marele Post! Să mulțumim Domnului, Care ne-a învrednicit să apucăm această vreme mântuitoare de suflet! Să ne rugăm ca El să ne ajute și să ne folosim de această vreme potrivit bunelor Lui hotărâri privitoare la noi.[...]

În ziua de astăzi și în toată săptămâna următoare să luăm lecție de la vameș și fariseu și să învățăm această lecție. Ea este scurtă: **nu te nădăjdui în dreptatea ta, ci, cu toată bogăția faptelor tale bune, toată nădejdea mântuirii să ți-o pui în milostivirea lui Dumnezeu**, strigând din adâncul sufletului: „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!” Privind la fariseu - cel dojenit, să nu credeți că faptele dreptății, cucernicie, binefacerii și înfrânării aspre nu înseamnă nimic în ochii lui Dumnezeu. Nu! Domnul l-a dojenit pe fariseu nu pentru faptele lui, ci pentru că acesta a început să se laude cu ele, pentru că își pusese în ele toată nădejdea sa, uitând de păcate - de care, bineînțeles, nu era slobod. Deopotrivă, privind la vameș, să nu credeți că păcatele au puțină însemnătate înaintea lui Dumnezeu. Nu! Domnul îl laudă pe vameș nu fiindcă prin păcatele sale s-a pus în starea de a nu fi vrednic nici să privească la cer, ci pentru că, după ce s-a adus aici prin voia sa cea rea, i-a părut rău și s-a străpuns pentru aceasta, așteptând să își afle izbăvire doar în milostivirea lui Dumnezeu - îl laudă pentru această întorcere de la păcat la Domnul, pentru duhul smereniei și durerii inimii întru care striga: „Doamne, milostiv fii mie, păcătosului!”

După ce am luat acum ceea ce e adevărat și de la unul și de la celălalt, primim lecția aceasta: **ostenește-te și lucrează Domnului cu o osârdie, după toată lărgimea poruncilor Lui** - însă nădejdea mântuirii să ți-o pui - toată - în milostivirea lui Dumnezeu. Niciodată nu vei ajunge să fii îndreptat în ochii lui Dumnezeu întotdeauna și în toate: de aceea, oricât ai părea de îndreptat pe dinafară, nu înceta niciodată să strigi din inimă: „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!”

Aceea este smerenie, când cineva se știe pe sine că a făcut multe fapte bune și totuși nu se mândrește.

SEĂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

Mândria este învățătură a diavolilor, defăimare a oamenilor și izgonirea ajutorului lui Dumnezeu.

SEĂNTUL IOAN SCĂRARUL

Viața liturgică

Ce este perioada Triodului și ce importanță are ea pentru viața creștinului?

Cătălin ACASANDREI | doxologia.ro

Ca o formă de comemorare a vieții și a faptelor Mântuitorului Iisus Hristos, Anul Bisericesc poate fi împărțit în trei mari perioade, numite după cartea principală de slujbă folosită de cântăreții din strană în fiecare dintre aceste momente și anume:

- 1) **Perioada Triodului** (perioada prepașcală);
- 2) **Perioada Penticostarului** (perioada pașcală);
- 3) **Perioada Octoihului** (perioada postpașcală).

Etimologic, termenul „triod” vine din limba greacă, de la „triodion”, format din cuvintele „tria” (trei) și „odi” (odă), și înseamnă cântare sau imn în trei ode sau strofe. Din punct de vedere practic, în viața liturgică, Triodul are două sensuri:

a) Cartea de cult în care sunt cuprinse textele și cântările din această perioadă liturgică. Numele cărții vine de la numărul celor trei cântări (de regulă) din canoanele Utreniei, spre deosebire de cele cuprinse în Octoih sau Minei (opt sau nouă). Cele mai multe cântări din Triod au fost compuse de Sfântul Teodor Studitul și de fratele său, Iosif Studitul, care au completat opera imnografică a Sfinților Cosma al Maiumei și Andrei Criteanul.

b) Așa cum am văzut, Triodul și este una dintre cele trei mari perioade ale anului liturgic, care ține de la Duminica Vameșului și a Fariseului (cu trei săptămâni înainte de începutul Postului Paștilor), până la Duminica

Paștilor. După cum arată părintele Ene Braniște, primele trei săptămâni din această perioadă constituie un timp de pregătire duhovnicească în vederea începerii postului, iar restul de șapte săptămâni - adică însuși Postul Paștilor - este vremea de pregătire, prin pocăință, post și rușăciune, pentru a ne învrednici de marea sărbătoare a Învierii Domnului, precedată de amintirea Patimilor Celui ce S-a răstignit pentru noi.

Cu alte cuvinte, perioada Triodului este un adevărat **ghid duhovnicesc de înălțare a omului din păcat**, oferindu-i acestuia pe tot parcursul Postului Mare povățuirea necesară pentru a ajunge la bucuria Învierii.

Astfel, înțelegând că Triodul nu este o simplă carte folosită la strană, ci o **perioadă de sfințire a vieții** sau un îndrumar pentru suflet, Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos va fi și propria noastră înviere din somnul păcatului și al morții.

Viața liturgică

De ce nu postim în prima săptămână a Triodului?

Cătălin ACASANDREI | doxologia.ro

Dacă urmărim în calendarul ortodox prima dintre cele trei săptămâni pregătitoare dinaintea Postului Mare, observăm că zilele de miercuri și vineri sunt însemnate cu **harți**, adică în aceste zile nu se mai ține post, ci este dezlegare la orice fel de mâncare.

Tipicul cel Mare al Sfântului Sava arată motivul dezlegării din această săptămână: „Trebuie să se știe că, în această săptămână postesc blestemații armeni urâtul lor post, iar noi, monahii, în fiecare zi, chiar și miercuri și vineri mâncăm brânză și ouă în ceasul al nouălea, iar mireni mănâncă carne, răsturnând

astfel dogma aceluia fel de eres al aceloră”.

Mai concret, „urâtul post” despre care vorbește Sfântul Sava este, de fapt, un post de doliu care dura o săptămână, instituit de către episcopul Serghie Armeanul (sec VI) în cinstea câinelui său pierdut – *Arțivurion* (de aici și termenul „harți”). Acest post a fost condamnat, de-a lungul veacurilor, de mai mulți Părinți ai Bisericii, printre care se numără Sfântul Ierarh Ioan Postitorul, Patriarhul Constantinopolului și Sfântul Cuvios Teodor Studitul. Înțelegem că intenția pentru care nu postim în această perioadă este una apologetică sau polemică.

Pe de altă parte, **semnificațiile duhovnicești și pedagogice** ale acestei săptămâni se

regăsesc în Evanghelia Vameșului și a Fariseului, citită în Biserici în prima duminică a Triodului. În pericopă este descris felul mândru de a posti al fariseului, în antiteză cu smerenia vameșului, care era păcătos și mărturisea acest lucru în rugăciunea sa. Astfel, pentru a ne pregăti de post așa cum se cuvine și pentru ca nici noi să nu postim ca fariseul, cu îngâmfare și laudă, Biserica a suspendat total postul de miercuri și vineri.

Cea de-a doua săptămână a Triodului este una obișnuită, adică vom posti miercurea și vinerea, iar cea de-a treia săptămână este cunoscută drept Săptămâna albă, atunci fiind dezlegare la brânză, lapte, ouă și pește în toate zilele, inclusiv miercurea și vinerea.

Sfinții Acvila și Priscila, o familie în slujba lui Dumnezeu

Ioan Lucian RADU | doxologia.ro

Unii soți știu cum să se comporte, pentru a obține tot ceea ce e mai bun de la viață. Ei se completează reciproc, valorifică reciproc punctele forte și formează o echipă eficientă, eforturile lor unite influențând pe cei din jurul lor, fiind oricând gata să se sacrifice pentru cei dragi. O astfel de familie au fost și **Sfinții Apostoli și Mucenici Acvila și Priscila, prăznuiți pe 13 februarie**. Ei nu sunt niciodată menționați separat în Biblie, căci în căsătorie și în slujirea lui Hristos au fost mereu împreună.

Colaboratori apropiați ai Sfântului Pavel

Acvila era de neam evreu, însă nu se știe dacă și soția sa, Priscila, era de același neam. Numele ei este roman, dar asta nu decide cu privire la originea ei, deoarece este foarte des întâlnit obeiului ca evreii din Imperiu să adopte un nume roman. Familia a locuit în Roma, însă a fost expulzată de acolo împreună cu toți evreii, în anul 49, din ordinul împăratului Claudiu. Motivele edictului împărătesc le-au reprezentat, așa cum afirma scriitorul latin Suetonius, conflictele publice generate de evrei, din cauza unui anume lider, „Crestus”. Dacă aici Crestus se referă la Iisus Hristos, atunci tulburările raportate de Suetoniu puteau fi generate de opoziția înverșunată a iudeilor față de stăruitoarea predicare a creștinilor.

Așadar, expulzați din Roma, Acvila și Priscila au venit de acolo până la Corint, posibil în drum spre Pontul natal al lui Acvila, pe malul Mării Negre. La Corint s-au întâlnit cu Sfântul Pavel, aflat în cea de-a doua sa călătorie misionară. Acolo au muncit împreună, făcând corturi, lucru care, probabil, a dus și la convertirea celor doi.

Un an și jumătate mai târziu, Priscila și Acvila l-au însoțit pe Sfântul Pavel de la Corint

până la Efes, în drumul său spre Siria. Acolo s-au întâlnit cu Apolo, bărbat iscusit la cuvânt și bun cunoscător al Scripturii, dar totuși deficitar în unele puncte ale învățurii creștine. Cei doi soți l-au luat la ei și l-au învățat cu de-amănuntul calea mântuirii lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 18, 24). Ei au fost cu Pavel în Efes în timpul șederii sale de doi ani în marele oraș asiatic, pentru că vom găsi saluturi de la ei în Epistola întâi către Corinteni, care a fost scrisă de la Efes, în acea perioadă (în jurul anului 56). Dar când Pavel a părăsit Efesul, tovărășia lor pare să se fi încheiat și aflăm următoarele date despre ei în Epistola către Romani, scrisă după aproape doi ani, în care Acvila și Priscila sunt salutați încă o dată, ca locuitori ai Romei.

Exemplu de sacrificiu de sine

Deși avem puține date despre această familie dedicată slujirii Evangheliei, există câteva lucruri care trebuie evidențiate. **Priscila și Acvila sunt un exemplu strălucit de devotament eroic**, aprins de credința creștină adevărată. „**Pentru viața mea**”, spune Apostolul, „**și-au pus grumazul lor**”. Nu se știe exact la ce incident face referire Sfântul Pavel, însă este clar că e vorba despre o situație în care viața i-a fost pusă în pericol, iar cei doi apropiați ai săi au fost în stare să se sacrifice pentru el. Contextul activității sale în Efes este cel mai potrivit pentru a încadra acest eveniment, deoarece Efesul a fost cel mai periculos oraș în care și-a desfășurat activitatea, de multe ori fiind aproape de moarte, așa cum el însuși mărturisește: „Nu voim, fraților, ca voi să nu știți de necazul nostru, care ni s-a făcut în Asia, că peste măsură, peste puteri, am fost îngreuiți, încât nu mai nădăjduiam să mai scăpăm cu viață. Ci noi, în noi înșine, ne-am socotit ca osândiți la moarte, ca să nu ne punem încrederea în noi, ci în Dumnezeu. Cel ce înviază pe cei morți” (II Corinteni 1, 8-9). Acest act mărinimos de sacri-

Pe urmele sfinților

ficiu care aduce mulțumirea Apostolului și a Bisericilor dintre neamuri a fost un simbol minunat al admirației și al dragostei pentru Apostol. Dar motivul cel mai profund era o dragoste uriașă pentru Stăpânul Apostolului, pentru Hristos, Care spune: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi” (Ioan 15, 13).

Modele pentru perioade tulburi

Într-o perioadă în care Biserica este atacată din toate părțile, **această familie ne arată cum ar trebui să ne mărturisim credința**: chiar cu prețul vieții, așa cum au făcut-o toți sfinții martiri de la începutul creștinismului până acum, având în față modelul lui Hristos, exemplul suprem de sacrificiu, de dragul oamenilor.

Credința în Hristos și consecința acesteia, dragostea față de El, transformă fricoșii în eroi și, prin distrugerea egoismului, face ca sacrificiul de sine să fie natural, ușor și binecuvântat. Eroismul poate fi exercitat și este necesar în viața de zi cu zi, căci același Duh care i-a purtat martiri spre locul în care aveau să-și dea viața pentru Hristos se manifestă și în rutina vieții noastre. Dacă dragostea pentru Hristos va fi în noi, așa cum ar trebui să fie, vom fi gata să devenim scuturi vii în fața oricărui dușman al credinței și ne vom putea lupta cu fiarele, așa cum a făcut și Sfântul Pavel (I Corinteni 15, 32).